

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

P-272/2024-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d. Zagreb, V. Holjevca 10, OIB: 27759560625, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Stanić i partneri d.o.o. Rijeka, Riva 4, protiv tužene REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 6. ožujka 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 23. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„ 1. Utvrđuje se da je tužitelj INA-INDUSTRIJA NAFTE, d.d. Zagreb, Av. V. Holjevca 10, OIB: 27759560625, stekao pravo vlasništva na dijelu nekretnine k.č.br. 814/319, k.o. Krmpote u površini od 116 m², na dijelu nekretnine k.č.br. 814/141, k.o. Krmpote u površini od 167 m² te na dijelu nekretnine k.č.br. 814/140, k.o. Krmpote u površini od 21 m², označeno zelenom šrafiranom, crvenom šrafiranom i plavom šrafiranom bojom na Skici izmjere koja je sastavni dio elaborata broj 2022-048 od srpnja 2022. godine izrađenog od društva HARPEDONAPTA d.o.o. Zagreb.

2. Dužan je tuženik REPUBLIKA HRVATSKA, kao upisani zemljišnoknjižni vlasnik trpjeti cijepanje nekretnina k.č.br. 814/139, k.o. Krmpote u površini od 116 m², k.č.br. 814/141, k.o. Krmpote u površini od 167 m² i k.č.br. 814/140, k.o. Krmpote u površini od 21 m², sukladno „Skici izmjere“ koja je sastavni dio elaborata broj 2022-048 od srpnja 2022. godine izrađenog od društva HARPEDONAPTA d.o.o. Zagreb, pa se ovlašćuje tužitelj ishoditi upis prava vlasništva na novonastalim nekretninama u svoje ime i u svoju korist.

3. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju troškove ovog postupka u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.“

II. Nalaže se tužitelju INA – INDUSTRIJA NAFTE d.d. Zagreb, V. Holjevca 10, OIB: 27759560625, naknaditi tuženoj REPUBLICI HRVATSKOJ, OIB: 52634238587, trošak parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 eura (dvije tisuće petsto eura) u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo kako je tužena u zemljišnim knjigama upisana kao vlasnik nekretnina k.č.br. 814/140, neplodno od 6 čhv/22 m², upisana u zk.ul. 2122, k.č.br. 814/141, neplodno od 51 čhv/183 m² upisana u zk.ul. 2122, k.č.br. 814/319, škarić ograda prirodno neplodno zemljište od 15646 m², upisana u zk.ul. 2222, sve k.o. Krmpote. Na dijelovima navedenih nekretnina nalazi se nekadašnja benzinska

postaja „Klenovica“ koja je u stvarnom vlasništvu tužitelja. Benzinska postaja „Klenovica“ nalazi se i na dijelu nekretnine k.č.br. 814/98 k.o. Krmpote koja je upisana kao vlasništvo Grada Novog Vinodolskog. Tužitelj je 2005. godine pokrenuo parnični postupak protiv Grada Novog Vinodolskog radi utvrđenja prava vlasništva i taj postupak se vodio pod brojem P-565/2005 te je u prekidu do okončanja ovog postupka. Tužitelj je naveo kako upis prava vlasništva u korist tužene ne odražava stvarno stanje jer je tužitelj stvarni vlasnik benzinske postaje „Klenovica“. Naime, pravnom predniku tužitelja, Croatiapetrolu Zagreb, je na temelju Ugovora sa tadašnjom Općinom Novi Vinodolski i na temelju rješenja tadašnje Skupštine Crikvenica dozvoljena gradnja predmetne benzinske postaje bez lokacijske i građevinske dozvole (koje nisu bile potrebne prije 1968. godine), a što proizlazi iz Zapisnika komisije za tehnički pregled broj 03-376/1-65 od 15. veljače 1965. (točka 6 i 12) koji je sastavni dio uporabne dozvole koja je izdana tužitelju 22. svibnja 1968. Tužitelj u svojim poslovnim knjigama ove nekretnine vodi u popisu dugotrajne imovine od 1. siječnja 1971. Kao što je vidljivo iz preslike knjige inventara 7941-9920, tužitelj je s danom 31. prosinca 1964. upisao predmetno zemljište Klenovicu u svoje poslovne knjige pod rednim brojem 9886. Tužitelj je pravo vlasništva na ovim nekretninama stekao temeljem Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA-Industrija nafte te Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Pojasnio je kako je INA - Industrija nafte osnovana Zakonom o osnivanju Javnog poduzeća INA - Industrija nafte ("Narodne novine" broj 42/90), a preoblikovana u dioničko društvo Zakonom o prestanku važenja Zakona o osnivanju Javnog poduzeća INA - Industrija nafte ("Narodne novine" broj 60/93). Zakonom o osnivanju Javnog poduzeća INA - Industrija nafte društvena sredstva poduzeća udruženih u "INA - Industriju nafte", utvrđena bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. (u koju je uvrštena i ovdje prijeporna nekretnina, koja je u posjedu predlagatelja od 1964. godine), prenesena su na "INA - Industriju nafte" i postala su državno vlasništvo, te su zatim prenesena na "INA - Industriju nafte" d.d. Tužitelj je pravo vlasništva stekao i dosjelošću te građenjem kao savjestan posjednik. Međutim, pravni osnov stjecanja prava vlasništva tužitelja je *lex specialis* - Zakon o osnivanju javnog poduzeća INA-Industrija nafte. Tužitelj je izradio geodetski elaborat koji točno prikazuje koji dijelovi predmetnih nekretnina čine benzinsku postaju Klenovica, čiji je on stvarni vlasnik. Prema tom elaboratu je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev. Zato je predložio donošenje presude iz izreke.

2. U odgovoru na tužbu tužena je osporila tužbeni zahtjev. Navela je kako nekretnine koje su utužene u ovom postupku predstavljaju javnu cestu- državnu cestu DC8 kojom upravljaju Hrvatske ceste d.o.o. Zagreb. U tom kontekstu je ukazala na odredbu čl. 3. st. 1. i 2. Zakona o cestama ("Narodne novine" br. 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14., 110/19., 144/21., 114/22., 114/22., 4/23., 133/23.) prema kojoj se javne ceste ne mogu otuđiti iz vlasništva Republike Hrvatske, niti se na njima mogu stjecati stvarna prava, osim u slučajevima propisanim tim Zakonom. Već iz navedenog razloga tužbeni zahtjevu nije osnovan. Također je isticala kako tužitelj nije dokazao da su k.č.br. 814/140, 814/141, 814/319, k.o. Krmpote bile u bilanci stanja na dan 30. rujna 1990. prilikom osnivanja javnog poduzeća INA-Industrija nafte. Naime, tužitelj uz tužbu nije dostavio bilancu stanja na dan 30. rujna 1990. u kojoj bi bile navedene sporne nekretnine već je dostavio dopis računovodstvenog servisa INA GRUPE u kojem se navodi (bez oznaka katastarskih čestica) da se maloprodajno mjesto Klenovica nalazi na popisu dugotrajne imovine, odnosno u bilanci stanja osnovnih sredstava INA-Industrija nafte d.d. od 1. siječnja 1971., osim skladišta s uredom koje se u bilanci stanja osnovnih sredstava INA-Industrija nafte d.d. nalazi od 1. siječnja

1984. Tužena je osporila da je navedenim dopisom (koji nema značenje javne isprave) dokazano da su sporne nekretnine predstavljale društvena sredstva poduzeća udruženih u "INA-Industrija nafte" utvrđena bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. Navedeno zato jer dopis računovodstvenog servisa nije bilanca stanja na dan 30. rujna 1990., a i sam dopis je manjkav te se u istom ne navodi društveno poduzeće u čijoj dugotrajnoj imovini je od 1971. bila benzinska postaja Klenovica, a zasigurno to nije bilo trgovačko društvo INA- Industrija nafte d.d. koje je nastalo tek 1993. Tužena je isticala kako iz čl. 5. Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA- Industrija nafte proizlazi zaključak da bi za stjecanje prava vlasništva na predmetnim nekretninama od strane javnog poduzeća INA-Industrija nafte bilo potrebno da budu ispunjene dvije kumulativne pretpostavke: 1) da je jedno od poduzeća udruženih u "INA-Industrija nafte" steklo pravo korištenja spornog zemljišta i 2) da je isto zemljište uneseno u bilancu na dan 30. rujna 1990. Tužitelj nije dostavio konkretne dokaze o stjecanju prava korištenja na predmetnim nekretninama, a pravo korištenja pravnih prednika tužitelja ne proizlazi ni iz zemljišnih knjiga, niti iz posjedovnog lista. U tom smislu je isticala kako Odluka Skupštine Općine Crikvenica od 22. svibnja 1968. kojom se utvrđuje da se benzinska stanica u Klenovici može upotrebljavati, nije dokaz o stjecanju prava korištenja k.č.br. 814/140, 814/141, 814/319, k.o. Krmpote, već se radi o dokumentu koji ima značenje "uporabne dozvole". Dakle, tužitelj nije dokazao ispunjenje pretpostavki za stjecanje prava vlasništva na predmetnim nekretninama temeljem citiranog čl. 5. Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA- Industrija nafte. Tužena je ukazivala i na odredbu čl. 5. Zakona o cestama (" Narodne novine" br. 20/90) kojom je bilo propisano da javnu cestu čine, između ostalog i, benzinske stanice i drugi objekti za potrebe održavanja cesta i usluga vozilima i putnicima predviđeni projektom ceste, s time da je navedeni propis stupio na snagu 12. svibnja 1990., dakle prije Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA- Industrija nafte koji je stupio na snagu 10. listopada 1990. Dakle, sve da je neki od prednika tužitelja i imao pravo korištenja predmetnih nekretnina te da su se iste nalazile u bilanci stanja na dan 30. rujna 1990., radi se o nekretninama koje nisu mogle biti procijenjene u vrijednost društvenog kapitala. U odnosu na tužiteljeve navode prema kojima je pravo vlasništva na ovim nekretninama stekao dosjelošću i građenjem navela je kako tužitelj te tvrdnje ničim nije dokazao, niti adekvatno argumentirao. Tužena je osporila da bi tužitelj bio pošten posjednik nekretnina koje su predmet ovog tužbenog zahtjeva te da bi bili ispunjeni zakonom propisani uvjeti za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, osobito u pogledu potrebnog roka za takvo stjecanje. U odnosu na stjecanje prava vlasništva građenjem (na tuđem zemljištu) navela je da u konkretnom slučaju tužitelj nije mogao steći pravno vlasništva temeljem pravnog pravila iz paragrafa 418. bivšeg OGZ-a, prema kojem pošten graditelj na tuđem zemljištu stječe pravo vlasništva jer se taj institut ne odnosi na građenje na zemljištu u društvenom vlasništvu, već na zemljištu koje je u privatnom vlasništvu. Predložila je da sud odbije tužbeni zahtjev.

3. U nastavku postupka stranke su ustrajale kod svojih navoda.

4. Sud je izveo dokaze uvidom u isprave u spisu. Tijekom postupka provedeno je vještačenje po vještaku geodetske struke dipl. ing. Branku Dešmanu kao zastupniku po zakonu trgovačkog društva GEO DEŠMAN d.o.o. te je izvršen uvid u spis Općinskog suda u Crikvenici poslovni broj Ovr-622/09.

5. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom

postupku - „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22; dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Prije svega, napominje se da je u ovom slučaju ispunjena procesna pretpostavka za podnošenje tužbe iz čl. 186. a st. 8. u vezi s čl. 186. a st. 1. i čl. 186. a st. 5. ZPP-a. Naime, tužitelj je uz tužbu priložio zahtjev za mirno rješenje spora upućen tuženoj i očitovanja tužene (stranica 25 do 32 spisa), međutim, mirno rješenje spora je izostalo. S obzirom na navedeno, ispunjene su procesne pretpostavke za pokretanje ovog spora sukladno odredbi čl. 186. a st. 5. ZPP-a.

7. U ovoj pravnoj stvari je sporno predstavljaju li utužene nekretnine javnu cestu i posljedično tome, može li tužitelj uopće biti njihov vlasnik. Sporno je, je li tužitelj stekao pravo korištenja tih nekretnina i jesu li one unesene u bilancu tužitelja na dan 30. rujna 1990., odnosno jesu li ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva na tim nekretninama sukladno odredbi čl. 5. Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA – Industrija nafte ("Narodne novine" broj 42/1990). Sporno je, je li tužitelj eventualno stekao pravo vlasništva dosjelošću i(li) građenjem.

8. Naime, odredbom čl. 4. Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA – Industrija nafte ("Narodne novine" broj 42/1990) propisano je da se sredstva za osnivanje i rad INA - Industrije nafte osiguravaju iz sredstava (osnovnih, obrtnih i drugih sredstava) poduzeća udruženih u INA - Industriju nafte, zajednicu poduzeća, utvrđena bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. Člankom 5. navedenog Zakona propisano je da se društvena sredstva utvrđena bilancom stanja na dan 30. rujna 1990. u poduzećima navedenim u prethodnom članku, prenose na INA - Industriju nafte i postaju državno vlasništvo.

9. Tužiteljevo pozivanje na bilancu INE – Industrije nafte ne predstavlja osnovu stjecanja prava vlasništva tužitelja, a takvu osnovu ne predstavlja ni Zakon o osnivanju javnog poduzeća INA – Industrija nafte (iz kojeg proizlazi da društvena sredstva postaju državno vlasništvo, a ne vlasništvo INE). Nadalje, ni Zakonom o prestanku važenja Zakona o osnivanju javnog poduzeća INA – industrija nafte, niti Zakonom o privatizaciji INE ("Narodne novine" broj 32/22) nije propisano da bi se društvena sredstva (pa tako eventualno i nekretnine) upisane u bilanci INE smatrala njenim vlasništvom. U tom kontekstu se ističe da tužitelj nije dostavio ni dokaz iz kojeg bi se na nesumnjiv način moglo utvrditi da su sporne nekretnine ušle u bilancu tužitelja, tj. njegovog pravnog prednika. Naime, preslika knjige inventara na koju se poziva tužitelj (stranica 13 i 14 spisa) ne predstavlja bilancu stanja na dan 30. rujna 1990. Osim toga, u navedenoj preslici knjige inventara je pod inventarskim brojem 9886 uneseno zemljište „Klenovica“ kao dio tog inventara, međutim, iz navedenog se ne može utvrditi da se radi upravo o ovdje utuženim nekretninama, odnosno katastarskim česticama navedenim u tužbenom zahtjevu. Navedeno i zato jer je površina tih nekretnina u preslici knjige inventara utvrđena u površini od 100 m², a predmet ovog spora su nekretnine ukupne površine 304 m². Bilancu svakako ne predstavlja ni dopis Top Računovodstvo Servisi d.o.o Zagreb (stranica 75 spisa). Naime, iz navedenog dopisa proizlazi da se maloprodajno mjesto Klenovica nalazi na popisu dugotrajne imovine, odnosno u bilanci stanja INE d.d. od 1. siječnja 1971., osim skladišta s uredom koji se u bilanci nalazi od 1. siječnja 1984. Međutim, (ni)u navedenom dopisu nisu istaknute katastarske čestice iz kojih bi se moglo na nesumnjiv način utvrditi da se radi upravo

o ovdje utuženim nekretninama te nije navedeno o kojem se društvenom poduzeću radi, odnosno koje je društveno poduzeće unijelo upravo te nekretnine u svoju dugotrajnu imovinu (društvena sredstva) pri čemu se napominje da to zasigurno nije bio tužitelj koji je nastao 1993. godine Zakonom o prestanku važenja Zakona o osnivanju javnog poduzeća („Narodne novine“ broj 60/1993). Zato ovaj sud nije ocijenio dopis Top Računovodstvo Servisi d.o.o Zagreb dostatnim dokazom o unosu spornih nekretnina u popis dugotrajne imovine tužitelja (tj. njegovog prednika).

10. Nadalje, u provedenom dokaznom postupku, prije svega uviđajem na licu mjesta i vještačenjem po vještaku geodetske struke, utvrđeno je da se utužene nekretnine nalaze u Klenovici, na lokaciji Krmpotska ruka, zapadno uz državnu cestu D8 Rijeka – Senj, sjeverno od raskršća za Klenovicu, na lokaciji nekadašnje benzinske postaje „Medo“. Navedeno je utvrdio vještak Dešman i pojasnio na ročištu održanom 6. ožujka 2026. ističući kako se na području spornih nekretnina najmanje 40 godina nalazila benzinska postaja „Medo“ sa svim pripadajućim sadržajima koji čine benzinsku postaju (tankovi, poslovne prostorije, ulazno – izlazni koridori za pristup agregatima za gorivo) te zajedno sa središnjom nekretninom (k. č. br. 814/98 prema skici lica mjesta na stranici 130 spisa) predstavljaju jednu gospodarsku cjelinu sa sadržajima u funkciji benzinske postaje (poput, primjerice i parkirališta). Da se radilo o benzinskoj postaji s pripadajućim sadržajima proizlazi i iz fotografija priloženih nalazu i mišljenju vještaka na stranicama 171 do 175 spisa.

11. Odredbom čl. 4. Zakona o cestama („Narodne novine“ broj 20/90) bilo je propisano da javnu cestu čine (među ostalim) zemljišni pojas s obiju strana ceste širine najmanje 1 metar računajući od crte koju čine krajnje točke poprečnih profila ceste (širina trupa ceste) te cestovno zemljište u širini koju čine širina trupa ceste i širina zemljišnog pojasa, te površine na kojima su izgrađene cestarske kuće, stacionari, servisi, benzinske stanice i drugi objekti za potrebe održavanja cesta i usluga vozilima i putnicima predviđeni projektom ceste. Prema navedenom propisu, javna cesta je dobro od interesa za Republiku Hrvatsku (čl. 3.). Kasniji zakoni na istovjetan način definirali su što čini javnu cestu, a i njihov vlasničkopravni status je bio u istom ili sličnom režimu. Tako su javne ceste definirane kao dobro od interesa za Republiku Hrvatsku i u općoj uporabi (sukladno čl. 2. Zakona o javnim cestama iz 1996. – „Narodne novine broj 100/96), potom kao opće dobro sukladno čl. 2. Zakona o javnim cestama iz 2004. („Narodne novine“ broj 180/04), dok su Zakonom o izmjenama i dopunama tog Zakona iz 2009. („Narodne novine“ broj 153/09) javne ceste proglašene javnim dobrom u općoj uporabi u vlasništvu Republike Hrvatske. I danas su javne ceste javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu Republike Hrvatske sukladno Zakonu o cestama te benzinske postaje čine dio javnih cesta („Narodne novine“ broj 84/11, 22/13, 54/13, 148/13, 92/14, 110/19, 144/21 i 114/22). Prema tome, sukladno navedenim Zakonima nije bilo moguće stjecanje prava vlasništva ili drugih stvarnih prava na nekretnini – benzinskoj postaji koja je činila dio javne ceste u vrijeme važenja tih Zakona. Pri tom se ovdje napominje da utužena nekretnina oznake k.č.br. 814/141 predstavlja zemljišni pojas koji se proteže neposredno uz istočnu stranu ceste D8 (prema skici lica mjesta na stranici 128 spisa) te (i sada) čini javno dobro u općoj uporabi u smislu odredbe čl. čl. 4. st. 1. t. 3. sadašnjeg Zakona o cestama, odnosno predstavlja zemljišni pojas ceste širine najmanje 1 metar računajući od crte koju čine krajnje točke poprečnih profila ceste (širina trupa ceste), a što je i ranijim propisima bilo definirano kao dio javne ceste.

12. U odnosu na status predmetnih nekretnina i pravne osnove na koje se tužitelj dodatno poziva kao osnove stjecanja prava vlasništva (dosjelost i građenje) napominje se da iz dokaza provedenih u ovom postupku proizlazi da sporna benzinska postaja više nije u funkciji, međutim, istovremeno nema podataka o tome kada je prestala postojati, a s tim u vezi ostalo je nedokazano i eventualno vrijeme potrebno za stjecanje prava vlasništva dosjelošću za razdoblje kada ove nekretnine (pri čemu se misli na 814/140 i 814/319, a s obzirom na to da 814/141 i danas predstavlja dio javne ceste u smislu prethodno citiranog Zakona o cestama) više nisu predstavljale funkcionalni dio javne ceste, odnosno više nisu predstavljale benzinsku postaju. Naime, tužitelj nije isticao relevantne činjenice vezane uz stjecanje prava vlasništva dosjelošću (trajanje, kakvoća posjeda) već je u tom kontekstu jedino dostavio rješenje o uporabi benzinske stanice iz 1968. (stranica 6 spisa) te zapisnik o izvedenim građevinskim radovima (stranica 7 spisa). Tužena je osporavala kakvoću posjeda i njegovo trajanje pa su u tom smislu tužiteljevi navodi o stjecanju prava vlasništva dosjelošću ostali nedokazani. O kakvoći tužiteljevog posjeda i njegovom trajanju ne svjedoče ni isprave u spisu Ovr-622/09. Što se tiče stjecanje prava vlasništva građenjem prema odredbi paragrafa 418. bivšeg Općeg građanskog zakonika, napominje se da se taj institut ne odnosi na građenje na zemljištu u društvenom vlasništvu o čemu je ovdje riječ pa je već iz tog razloga zahtjev po toj pravnoj osnovi neosnovan.

13. Slijedom navedenog, a kako iz provedenih dokaza ne proizlazi valjani pravni temelj stjecanja tužiteljevog prava vlasništva na utuženim nekretninama, tužbeni zahtjev je odbijen te je primjenom citiranih zakonskih odredbi iz točke 9. i 11. obrazloženja ove presude, presuđeno kao u izreci.

14. O troškovima postupka sud je odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a u vezi sa čl. 163. ZPP-a. S obzirom na uspjeh u sporu, troškove postupka dužan je tuženoj naknaditi tužitelj. Tužena ima pravo na naknadu troškova u iznosu od po 500,00 eura za sastav odgovora na zahtjev za mirno rješavanje spora (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - „Narodne novine“ broj 148/09., 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22, 126/22, 138/33; dalje: Tarifa), za sastav odgovora na tužbu (Tbr. 8. t. 1. Tarife), za pristup ročištima od 5. prosinca 2024., 8. rujna 2025. (uviđaj) i 6. ožujka 2026. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), odnosno ukupno 2.500,00 eura. Zato je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

U Rijeci 23. travnja 2026.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije

pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-30887-1490b**

Kontrolni broj: **0f38e-45b87-97721**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.